ЧЕРВЕНЬ

1978

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (1030)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що ви хотіли?

—Нічого. Кажуть, що такого бюрократа, як ви, світ не бачив. От я й прийшов подивитися.

Коли створено умови

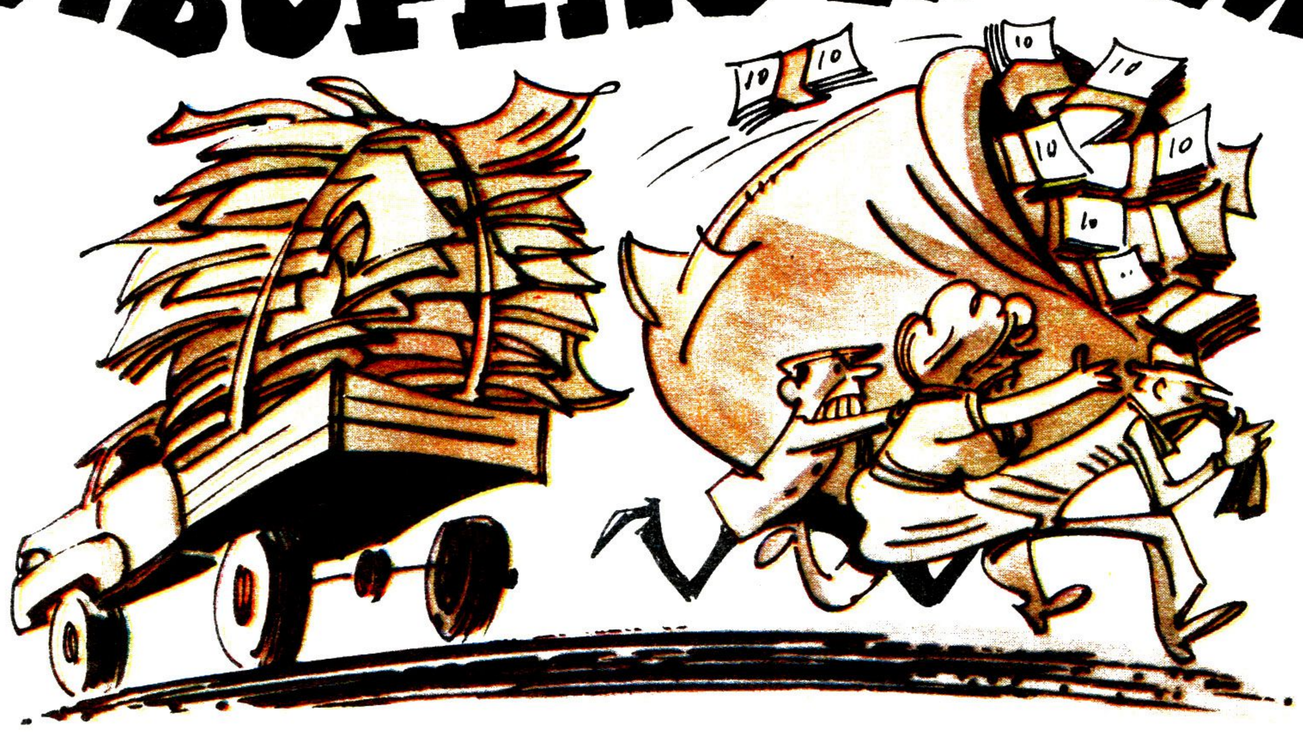

У нашу швидкоплинну ентеерівську еру, коли чоловікові, бува, нема як бодай раз на рік вирватись на органний концерт або сходити до сауни, — у такий час читач, беручи в руки фейлетон, воліє з першого рядка дізнатись: а чим він, власне, повчальний?

Це цілком зрозуміло. Але просив би зрозуміти й мене: якби я міг відповісти на таке запитання одним рядком, то невже став би себе виснажувати писанням цілого фейлетону? А в даній мікроепопеї й зовсім годі однозначно відповісти на таке запитання, бо повчальне в ній і те, і друге, і третє.

Почнемо з того. Відомо, що проблема здачі порожнього скляного посуду, про яку ще недавно чимало гомоніли в чергах і в пресі, тепер майже всюди успішно розв'язується. Принаймні, один мій приятель (щоправда, рибалка) присягався, що він тричі підряд із першого заходу здавав порожні пляшки і навіть слоїки. Одне слово, в цьому ділі вже намітився певний гаразд. А от, приміром, з мішкотарою — того гаразду і крізь мікроскоп не побачиш. Правда, тут проблему, сказати б, вивернуто навпаки: якщо порожню пляшку раніше не було куди здавати, то порожнього мішка покупець сам не хоче повертати, хоч у сільмазі беруть у заставу по три карбованці за кожен, тобто вдвоє з гаком більше, ніж він фактично коштує. Не повертають, бо мішок у кожному господарстві потрібен, а купити його дуже важко. Отож не здають. А через те підприємства страждають — нема куди борошно чи цукор зсипати.

Та поки ми з вами (та й ті товариші, яким це за службою робити належить) думатимемо над тим, як ліквідувати мішковий дефіцит, Мирон Пилипович Влізло вже подумав. Правда, не стільки про те, як ліквідувати дефіцит, скільки — як ним скористатися. Позаяк працював він начальником одного з відділів Ровенської облспоживспілки, то добре знав, які штрафи виплачують споживчі товариства та сільські магазини за неповернуту мішкотару. Так само знав, що знайдуться голови сільських споживчих товариств, завідуючі магазинами, які залюбки куплять за готівку будь-яку кількість мішків. Бо ж подвійна вигода: і штрафу не сплачуватимуть, і різницю між заставою (3 крб.) та фактичною ціною (1,24 крб.) можна спокійно покласти в домашню тумбочку.

Ну, нехай, купуватимуть залюбки, але ж хто продасть? Тоді згадав Мирон Влізло, що перед облспоживспілкою він працював на місцевому льонокомбінаті, який, зокрема, продукує і мішки. А на комбінаті в нього залишились знайомі. Заклавши всі ці дані у власний комп'ютер (що в давнину називали головою), Мирон Пилипович дійшов висновку, який негайно повів його на подвір'я комбінату. Там він здибався із старшим комірником складу отрутохімікатів Федором Ковальчуком, спеціалістом з повною семирічною освітою. Між колишніми колегами відбулась дружня розмова, позначена духом повного взаєморозуміння, яка згодом знайшла своє відображення у відповідних офіційних протоколах.

— Привіт, Федю! Як ся маєш?

— Ге! Що там можна мати на тих хімікатах?! Хіба задурно отруїтися... — сумно пожартував Ковальчук.

— М-так, хімікати — справді, пусте. Але на іншому можемо дещицю заробити...

— На чому, Мироне Пилиповичу, коли не секрет?

— Взагалі — секрет. Але тобі, Федю, розкрию його. Продаватимемо мішки. Покупців я знайду.

— Де ж ті мішки узяти? У мене на складі тільки отрутохімікати. А на іншому складі — як вкрадеш?

— Хве, — зморщився Влізло, якого аж пересмикнуло. — «Вкрадеш». Які незугарні слова добираєш! Аж слухати прикро. Невже я на злодія схожий?! Ні, Федю, будемо вивозити мішки офіційно, згідно з документами. Для цього лише треба... слухай мене уважно, але нічого не записуй...

І проінструктував Мирон Пилипович недостатньо метикованого Федю. Треба, мовляв, домовитися з вірним чоловіком із відділу збуту, який виписував би мішки, але не виставляв у банк платіжних вимог до організацій, яким буцімто ті лантухи відпущено. Вірним чоловіком виявилась, пробачте, жінка. Воробйова Світлана Михайлівна. Старший економіст відділу збуту. З вищою освітою.

І пішло-поїхало. Як на чітко налагодженому конвейєрі. Мирон діставав липові доручення від різних організацій — то від Дубнівської міжрайбази облспоживспілки, то від Ровенської бази облкооплісгоспторгу, а то й зовсім від давно ліквідованої установи, од якої тільки й залишилось, що фірмові бланки. Світлана прикладала до цих доручень фіктивні накази і через Федю передавала документи Мирону. А вже той сам вивозив із комбінату мішки та збував їх зраділим кооператорам.

І в такий не дуже вже й хитромудрий спосіб за два роки компанія поцупила з комбінату п'ятдесят чотири тисячі мішків на шістдесят сім тисяч карбованців. Гроші чесно поділили між собою. У строгій відповідності з мірою вкладеного ризику.

І нікому за цей час ні разу не спало на думку поцікавитись, чи сплачує хтось комбінату за відпущені мішки. А кому, власне, таке могло спадати на думку? Не мені, звісно, і не вам, шановні читачі. Але ж спеціалістам-ревізорам могло. І навіть мусило. Адже у цей період льонокомбінат ревізували. Й неодноразово. І які ще ревізори! Старший бухгалтер-ревізор Житомирського льонокомбінату тов. Мезенцев — раз. Ціла бригада на чолі з головним економістом того самого Житомирського льонокомбінату тов. Кузьменком — це другий раз. Сам старший ревізор республіканського управління «Укрконоплепром» Мінлегпрому УРСР тов. Феллер — це третій раз. Ну, звичайно, не те, щоб такі достойні перевіряючі вже нічого не виявили. Встановили, що мають на комбінаті місце деякі фінансові порушення (ну, там гроші не за тією статтею витратили, премію комусь неправильно нарахували і т. п.), але вкрадених 67 тисяч якось не помітили. Таке, на жаль, бува. Особливо з ревізорами відомчими, яким якось не випадає аж надто ретельно ревізії проводити.

Ось тепер, шановні товариші, самі скажіть: чи можливо в одному рядку витлумачити, чим саме повчальна ця історія?! От бачите. Бо крадіжки серед білого дня на очах у людей, звичайно, не сталось би, якби не було: а) того; б) другого; в) третього. Тобто, якби не було: а) дефіциту мішкотари; б) можливості легко діставати фірмові бланки з печатками для фіктивних доручень та можливості видавати за керівників липові накази; в) нехлюїв-ревізорів, які нерідко за окремими деревцями не помічають вирубаного лісу.

Та якби я все-таки зважився одним рядком сформулювати, як ото в байці, мораль, то вона, мабуть, звучала б так: навіть дуже досвідченому злодієві важко вкрасти, коли не створено відповідних умов.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

Телеграфне агентство Перця

МУЗЕЙ ПРОСТО НЕБА

створено на задвірках тваринницької ферми № 3 радгоспу «Чапаєвський» Вільнянського району на Запоріжжі. Експонати музею — це своєрідна історія механізації трудомістких процесів у тваринництві. Сюди звезли і скидали все, що колись діяло на фермі: гноєтранспортери і списані тракторні причепи, водяні резервуари і обладнання кормокухонь, бункери і машинні ваги.

Треба віддати належне дирекції радгоспу: вона не йде шляхом найменшого опору і не здає ці багатотонні гори металобрухту «Вторчормету», як пропонували деякі раціоналісти, хоч музей, та ще й під відкритим небом,— діло клопітне. По-перше, він займає чималий шмат землі, по-друге, треба вирішити, як продовжити вік експонатів, щоб від них не зосталася сама іржа. Але чого не зробиш заради історії.

НА ВЛАСНІ ОЧІ

Кор. ТАП передає із Сумської області:

Оригінальну і дуже ефективну навчальну методику запровадила дирекція Маловисторопського радгоспу-технікуму (Лебединський район).

Спускаючи у сільський ставок неочищені побутові води з гуртожитку № 2, вона наочно доводить їх згубний вплив на живу природу. Учні на власні очі переконуються, що мешканці ставка — коропи, лини, карасі — не витримують такого «підживлення» і перевертаються догори черевом.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Він за освітою — агроном-овочівник.

Слово Перця

з нагоди 60-літнього ювілею

газети

«Радянська Україна»

Сьогодні, в днину цю урочу,
Сказать од серця Перця хочу:
На славних шість десятків літ
Сестрі «Радянській Україні» —
Мої симпатії незмінні,
Любов і шана, і — привіт!

І ще скажу з нагоди цеї:
Самі приходять ювілеї;
Якщо ж ідеться про любов,
Про добру славу, людську шану,
Тут — справа іншого вже плану:
Не заслужив, то й — будь здоров!

У тім-то й річ, у тім-то й сила,
Що ювілярка — заслужила!
Бо, якщо глянути у суть,
То не даремно, безумовно,
В народі — ніжно і любовно
Її — «Радянкою» зовуть!

Отож, віншуючи «Радянку»,
Скажу й отак ще наостанку:
Трудись і далі на добро
Та за радянську нашу справу
Борися і примножуй славу!..
Нехай не тупиться перо!

КОЛИ МАГАЗИН ПРАЦЮЄ ПОГАНО...

Коли магазин працює погано, а виручку здає хорошу, то це вже якісь чудеса в решеті та й годі! Як цих чудес досягають, практично продемонстрував Василь Дем'янович Високий — голова Оратівського сільського споживчого товариства Іллінецького району Вінницької області. Про це і йшлося у замітці «У дружбі — сила» («Перець» № 1 за 1978 рік).

Як повідомив редакції начальник слідчого відділу Вінницької обласної прокуратури тов. Потапов, факти підтвердились. Високого В. Д. з посади голови ССТ знято і засуджено до 1 року виправних робіт.

Лауреат Державної премії ім. Т. Г. Шевченка письменник Василь КОЗАЧЕНКО.

Лауреат Державної премії ім. Т. Г. Шевченка заслужений артист УРСР Олександр ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.

Чемпіон світу з боксу Віктор САВЧЕНКО.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

Марсіанам гірше!..

«Шановний Перче! П'ять років тому Івано-Франківське спеціалізоване управління № 531 тресту «Західхімпроммонтаж» розпочало газифікацію нашого села, а кінця ще й досі не видно. Невже терміни «ефективність» і «якість» не відомі керівникам управління?»

(З листа Л. Бойко, депутата сільської Ради с. Воскресінці Рогатинського району Івано-Франківської області).

Коли я пролітав над Рогатинським районом, то неподалік од райцентру побачив село, геть усе помережане якимись канавами. Їхня конфігурація нагадала мені щось знайоме, десь уже бачене, але що саме, я так і не зміг пригадати.

А невдовзі разом із автором листа Любов'ю Семенівною Бойко ми місили грязюку, що густо порозтікалася обабіч тих самих канав, які виявилися не канавами, а траншеями, виритими для газопровідних труб.

Того дня в селі Воскресінцях івано-франківських газівників представляли двоє — слюсар Володимир Княжев і зварник Іван Борисевич. На запитання: «Скільки треба часу, щоб дати газ до будинків колгоспників?» — вони подумали й авторитетно відповіли:

— Якщо нам підвезуть труби — а їх треба прокласти десь іще півтора кілометра,— то місяць.

На це ж саме запитання начальник спеціалізованого управління № 531 Василь Васильовин Ковач відповів наступного дня трошки інакше, але зате ще авторитетніше:

— Якщо нам дадуть шість сталевих і дві чавунні засувки для трубопроводів,— то через два тижні голубі вогники спалахнуть в усіх колгоспних оселях!

Отож залишалося потиснути Василеві Васильовичу руку й податися до обласного управління капітального будівництва, щоб з'ясувати, чому газівникам не дають отих нещасних шести засувок (позаяк саме це управління має постачати необхідні матеріали). Але тут мені спали на думку півтора кілометра труб, котрі ще треба зварити й укласти в траншеї.

— А труби...

— Що труби? — здивувався Василь Васильович.

— Так труби ж не всі прокладені!

— Ах—труби! — наморщив лоба начальник спеціалізованого управління.— Труби — то дрібниці! Труби нам покласти — тьху! — раз плюнути. От засувки — це проблема!

Ось тут я почав дещо розуміти. Дивіться ж бо. Транспорт і необхідну для газифікації техніку, згідно з договором про будівництво, має виділяти — і виділяє — колгосп, який, до речі, й оплачує вартість усіх робіт. Він же копає траншеї. Матеріали дає облуправління капітального будівництва. Газівникам лишається зварити труби, покласти в траншеї, випробувати і здати в експлуатацію. За п'ять років можна газифікувати півсотні таких невеликих сіл, як Воскресінці. А що маємо, як мовиться, в натурі? Маємо перекопане село і якусь кількість зварених труб. З них частину поклали в траншеї, а частину кинули напризволяще, й вони за кілька років зіпсувалися. Довелося починати наново. А коли додати, що протягом усіх років газівники перебували у Воскресінцях загалом не більше місяця, то можна зрозуміти, чому начальник СУ-531 В. В. Ковач так наполегливо прагне знайти винуватців зриву строків газифікації села будь-де, тільки не у своєму управлінні.

Але в чім же причина такого небажання керівників спеціалізованого управління № 531 якісно і в строк виконувати свої договірні зобов'язання? Щоб поставити усі крапки над «і», досить вивчити його річний план. Відповідно до нього, управління проводить по міських об'єктах області сантехнічні роботи, прокладає водопровід, каналізацію, обладнує вентиляцію, опалення і т. д., що в грошовому виразі обчислюється чотирма з гаком мільйонами карбованців. А газифікація сіл ледь-ледь натягує на двісті тисяч. Менш як одна двадцята всього річного плану! До того ж працювати в сільських умовах, безперечно, складніше, ніж у міських. От і вважають в управлінні газифікацію сіл невигідною, а відтак і другорядною роботою. Тому й тягнуть її, як тільки можна. При цьому користуються тим, що облвиконком не дуже чіпляється з контролем і перевіркою.

Так що не можна твердити, ніби терміни «ефективність» і «якість» не відомі керівникам СУ-531. Відомі. І це вони переконливо демонструють на своїх міських об'єктах. А от стосовно сільських, то тут є всі підстави гадати, що товариші геть-чисто забули про такі поняття, як «відповідальність» і «професійна чесність».

...На зворотному шляху я знову пролітав над перекопаними уздовж і впоперек Воскресінцями. І вдивляючись згори у химерне мереживо старих і нових траншей, я раптом збагнув, на що вони схожі. Ну, звісно ж — на давно відкриті астрономами марсіанські канали! Й тут мені спало на думку: можливо, ці канали — теж свідчення діяльності якого-небудь марсіанського спецуправління?! Вирили їх для газо- чи водопроводу, а потім комусь із тамтешніх керівників спало на думку, що є вигідніші об'єкти, — і відклали закінчення будівництва на невизначений строк. Отож, коли врахувати, що ті канали існують уже бозна-скільки сторіч, то, порівняно з мешканцями Воскресінців, марсіанам таки значно гірше.

Якщо вони, звісно, існують...

В. ЧЕПІГА.

Івано-Франківська область.

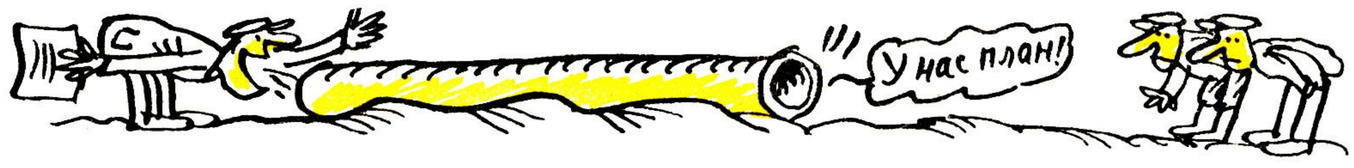

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У замітці «Коротко кажучи» («Перець» № 23 за 1977 рік) доярки колгоспу ім. Щорса Павлоградського району на Дніпропетровщині скаржилися на те, що в нових корівниках не діє обладнання механічного доїння.

Як повідомив редакції секретар Дніпропетровського обкому Компартії України тов. Васильєв, факти підтвердились. За безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків начальника пересувної механізованої колони № 12 тов. Питаленка з роботи знято.

Мал. М. ЛИТВИНА

— Чого додому не йдете?
— Боюсь, що жінка якусь роботу дасть.

ПЕРЧАНСЬКІ ПОРАДИ

*** Купіть десять носових хусточок, що їх виготовляє виробничо-художнє об'єднання «Вінничанка», розміром 29 X 29 см. Відпоріть від кожної з них матерчату етикетку розміром 11 X 7 см, на якій вказано: а) фірму; б) назву виробу; в) модель; г) розмір; д) ГОСТ; е) артикул; є) прейскурант; ж) ціну 1 сорту; з) сорт; і) № малюнка; к) гр. (мабуть, група) оздоблення; л) надбавку за оздоблення; м) роздрібну ціну; н) дату випуску.**

Зшийте ці етикетки докупи — і ви матимете ще одну носову хусточку, зекономивши при цьому 0 крб. 77 коп. (стільки коштує один вінницький носовичок).

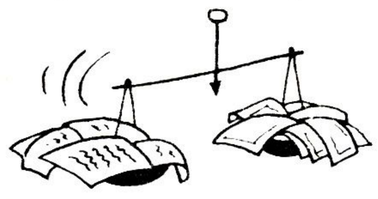

*** Візьміть молоток і пробійник із побідитовим наконечником. Установіть у потрібному положенні слюсарні лещата. При допомозі цих інструментів ви легко відкриєте тюбик із клеєм БФ-6 виробництва Севєродонецького промислового об'єднання «Азот». Двоміліметрове залізо, яким закупорена горловина тюбика, добре піддається також дії електросвердла, врубового молотка та лазерного променя.**

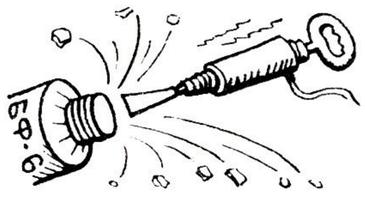

Усмішка

УСМІШКА

Після закінчення школи я вирішив піти на завод. Пішов у відділ кадрів.

— Оформимо тебе учнем токаря, — сказав мені інспектор по кадрах. — Для того, щоб стати токарем, вчитися треба.

У цеху я знайшов змінного майстра, відрекомендувався. Він дуже зрадів мені і сказав:

— До кращого токаря тебе прикріплю. А поки що поїдеш у радгосп збирати виноград. На місяць.

Через місяць, коли я повернувся з радгоспу, майстер зустрів мене не менш радо, ніж уперше:

— Як добре, що ти приїхав! Мені нема кого на будову послати!

Минуло півроку. Якось, повернувшись з овочевої бази, запитую майстра:

— Чого це ви мене завжди кудись посилаєте?

— А кого ж мені посилати? — здивовано знизав плечима майстер. — Токарів шостого розряду чи що? У мене ж план!

— Але ж я за півроку так нічого й не навчився!

— Ха-ха-ха! — засміявся він. — За півроку?! Он Сенько п'ять років у нас працює, нічого не вміє і не скаржиться. Та не журися! Ось розкручуся з планом, може, щось придумаю...

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Спасибі лісорубам, таки пропололи наші поля.

ПРИГОДА

ГУМОРЕСКА

Повертаючись з прогулянки, Климентій Макарович побачив у скверику біля свого будинку юрбу.

— Що сталося? — запитав він у літнього чоловіка.

— Та хто зна, — відповів той.— Можливо, автомобільна катастрофа.

— У сквері? А космічний корабель тут, часом, не запускають?— підколов Климентій Макарович.

— Дуже навіть можливо, — миролюбно погодився чоловік. — В такому разі теж цікаво.

— Кажуть, хтось із вікна випав, — підказала, обернувшись, жінка з кошиком, що стояла ближче до місця події.

— З вікна? — здивувався Климентій Макарович. — Та тут же до найближчого будинку метрів триста.

— Нащо ви людину збиваєте з пантелику! — обурився статечний чоловік з портфелем. — Просто б'ються.

— То чого ж усі стоять? Можливо, розборонити треба? — заметушився Климентій Макарович.

— На жаль, ніякої бійки немає, — втрутився у розмову юнак у темних окулярах. — Я вже з півгодини стовбичу і ніякої бійки не бачу. Так що не хвилюйтесь. Мабуть, просто комусь кепсько стало.

— А мені сказали, що скарб шукають, — сказала жінка з дитиною.

— А я кажу — б'ються! — заперечив чоловік з портфелем. — Якби скарб знайшли, міліція була б.

— На мою думку, щось дають, — висловила своє припущення дебела жінка непевного віку і порадила Климентію Макаровичу не лізти без черги, а ставати за нею.

У цей час з натовпу виринув меткий молодик в окулярах.

— Всі вільні, товариші! — вигукнув він. — За цими квитанціями одержите в бухгалтерії гроші.

Климентій Макарович глянув на папірець, якого всунув йому молодик. На ньому було написано: «Фільм «Троє», епізод «Роззяви», масовка».

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

●

ФРАЗИ

● *Звільнений з роботи за власним бажанням начальника.*

● *Попробуй утримати авторитет, коли руки трясуться від запою!*

● *Не стій під стрілою Амура!*

● *За недоробки спорудженого будинку начальника будівництва приперли до стінки, і вона... повалилася.*

Володимир ТРІЩУК.
м. Ялта.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ви вже пробачте, ноші забули.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

«Горець».

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Як бачиш, на деревах бувають і корисні написи.

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. КОЗЛЕНКА

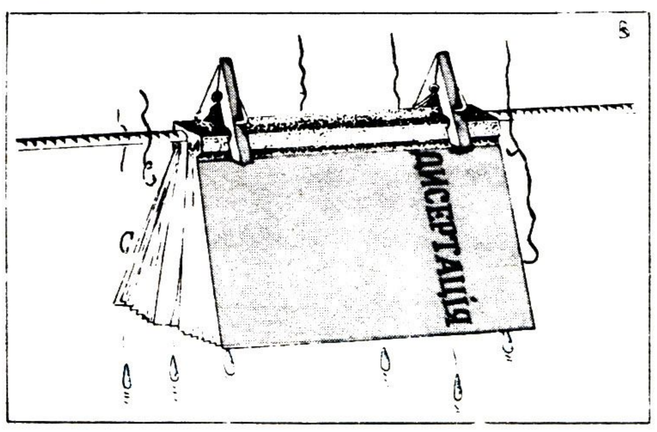

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що ви хвалитесь своїм наставником! От я вам зараз покажу точне лиття.

Сталося це три роки тому в Лоц-Кам'янській бібліотеці Жовтневого району міста Дніпропетровська.

Якось після дощику
Над книжками прямо
У кутку з'явилася
Невеличка пляма.
Так — дрібниця, нічого
Там сушити мізок:
Треба для ремонту лиш
П'ять листів заліза.

— П'ять листів, і тільки?! — мовив завідуючий відділом культури Жовтневого району П. Я. Колесов, коли до нього звернулася зав. бібліотекою Надія Мартинівна Омельченко. — Це ж дрібниці! У вас є шефи — трест «Дніпроспецбуд», яким керує Борис Якович Мільман. Напишіть до нього офіційного листа, він накладе візу — видадуть залізо, а підпорядковане тресту будівельне управління № 15 відремонтує...

Тільки не з'явилася
На заяві віза:
Мільман не погодився
Видати заліза.
І дірки у дахові
Більшими ще стали;
Вже зі стелі капає
На книжки й журнали.
Тільки дощ — робота є
З ночі і до ранку:
Підставляють тазики,
Відра, ночви, банки...

— Ну, Мільман! — вигукнула обурено завідуюча міським відділом культури Ангеліна Яківна Швець, коли довідалася про стан бібліотеки в мікрорайоні Лоц-Кам'янка. — Мало мені того, що в міській центральній бібліотеці для дітей затоплено підвали-книгосховища, а дирекція заводу ім. Комінтерну, на балансі якої перебуває приміщення, ні кує, ні меле; що під дитячою бібліотекою № 14 у мікрорайоні «Перемога» весь час прориває каналізація, — так іще й ця історія! Що вони думають у тому «Дніпроспецбуді»? Хай Мільман не розуміє актуальності шефської роботи, але ж там є партком, що його очолює Олег Миколайович Падалкін! Час іде, а вони нічого не роблять!..

Час ішов. Дощі ішли
Влітку і весною...
Вже згори не капало,
А текло рікою.
Вже — хоч що робилося —
Книгам і журналам
Банки, відра й тазики
Не допомагали.
Мокне все: прозаїки,
Критики, поети...
Й читачі обурені
Скаржаться в газети.

— Ну, Мільман! — вдарив кулаком об стіл заступник голови Жовтневого райвиконкому Віктор Сергійович Гнеденко, прочитавши запити з газет «Днепр вечерний» і «Днепровская правда» про Лоц-Кам'янську бібліотеку. — Ми до нього доберемося!

— Ні до кого добиратися, Вікторе Сергійовичу, — обережно вставив П. Я. Колосов, — товариш Мільман уже не працює в тресті, там інший керуючий — Давидов Георгій Давидович.

— Ну, Давидов! — сказав заступник голови райвиконкому. — Негайно зв'яжіться з ним, хай розпорядиться видати залізо...

Та залізо видати —
Вже не допомога:
У бібліотеці тій
Прогнила підлога.
Стіни затекли усі,
Стеля обвалилась,
Дах просів. Відсиріли
Книги, цвіллю вкрились.
Глянеш на приміщення —
Сумно і печально:
Бо ремонтувать його
Треба капітально;
Скільки праці, клопоту
І грошей до біса!
...А туди б — спочатку ще —
П'ять листів заліза.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Певця.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Перевірте звітний матеріал цієї папки. Її яскравість мене дуже насторожує.

Виставка шипнетреба

І КАЛЮЖА НЕ СТРАШНА

— Знову поліз у калюжу?

— Усі діти як діти, а мій — замазура!

— Тільки-но учора прала! — бідкається мати.

Туди не лізь, сюди не сядь! Ну, що це за життя у малюка?

Полегшити його долю вирішили працівники чернівецького швейного об'єднання «Трембіта». Тут випустили партію дитячих комбінезонів із плямами. Тепер малюку калюжа не страшна. В такому комбінезоні можна лазити, де завгодно. Бо плямою більше, плямою менше — яке це має значення!

РЕКЛАМНА ТУМБА

ЛЮБИТЕЛЯМ ГОСТРИХ ВІДЧУТТІВ ПРОПОНУЮТЬСЯ ДИВАНИ, КРІЗЬ ОББИВКУ ЯКИХ ПРОЛАЗЯТЬ ЦВЯХИ. І ХВИЛИНИ ВЛЕЖАТИ НЕ МОЖНА НА ДИВАНАХ, ЯКІ ПРИБУЛИ НА НАШУ ВИСТАВКУ З ОДЕСЬКОЇ ФАБРИКИ М'ЯКИХ МЕБЛІВ ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ОДЕСАДЕРЕВ».

ЕКОНОМТЕ ЧАС! КУПУЙТЕ УНІВЕРСАЛЬНІ РУКАВИЧКИ

Вінницької шкіргалантерейної фабрики. Незалежно від того, який розмір проставлений на етикетці, усі вони пошиті за однією міркою. Отже, приміряти не треба!

РЕПУТАЦІЮ БОГАТИРЯ

забезпечить вам продукція Харківського заводу будкераміки № 3 — цегла.

На очах приголомшеної публіки ви можете перетворити цеглину на порох, лише злегка стиснувши її в долоні.

ТРЕБА, ТРЕБА УМИВАТИСЬ

НАВІТЬ У ТОМУ РАЗІ, КОЛИ ВИ ПРИДБАЛИ УМИВАЛЬНИК КРИЖОПІЛЬСЬКОЇ ФАБРИКИ ПОБУТОВИХ ВИРОБІВ ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ.

НАЛИТИ ВОДУ В ТОЙ УМИВАЛЬНИК НЕМОЖЛИВО, ОСКІЛЬКИ ТУТ ЖЕ ВСЯ ВОНА ВИТІКАЄ.

МИЙДОДІР.

ЗАМОК ІЗ СЕКРЕТОМ

пропонує відвідувачам виставки Тячівський завод залізних виробів, що на Закарпатті. Висока надійність замка зводить нанівець будь-які спроби відімкнути його найуніверсальнішою відмичкою. А коли вже вам пощастить його відімкнути, то нізащо не вдасться замкнути знову.

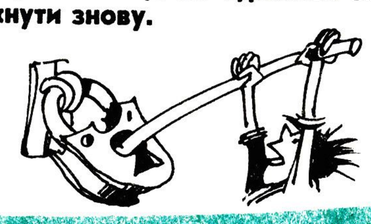

Мал. В. ГОРБАЧОВА

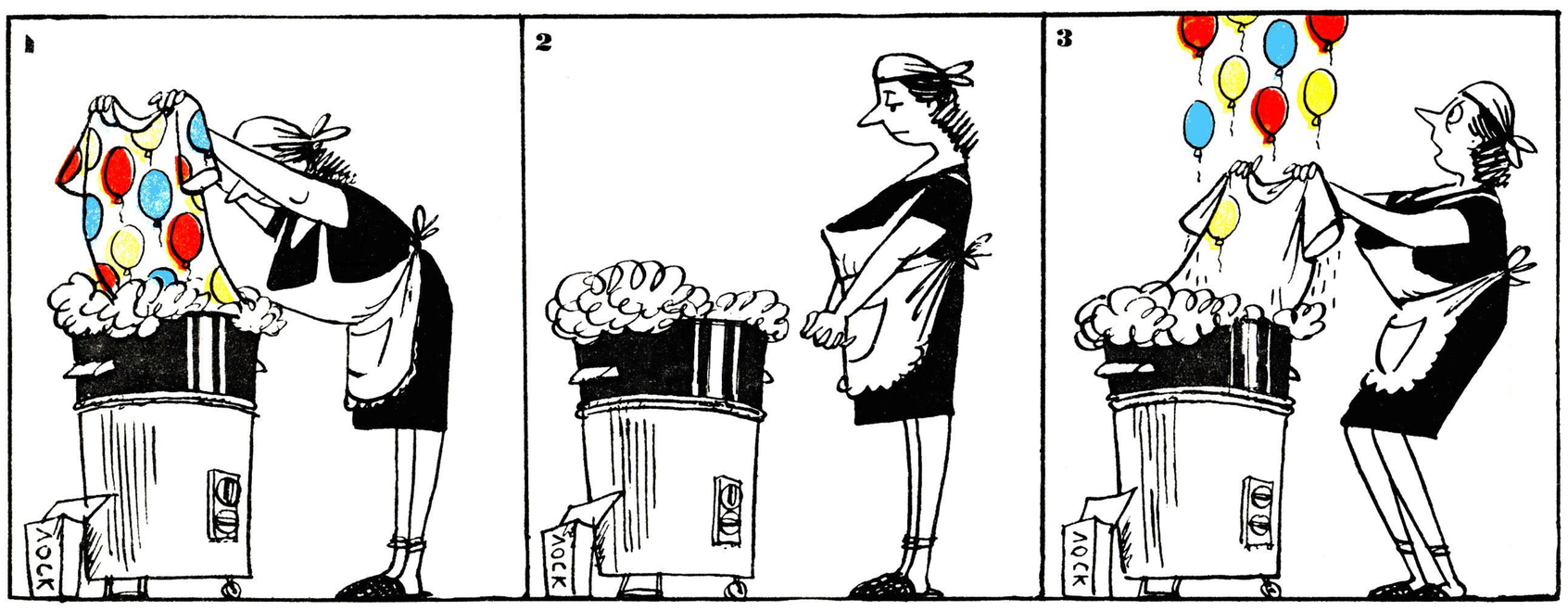

Без слів.

Шановний виставком!

Якщо у вас є меблі, які потребують ремонту, то покличте мене. Я з радістю відремонтую їх, причому безплатно. Ремонт меблів став для мене з деяких пір потребою.

Ще рік тому я й гадки не мав про те, як ремонтувати, наприклад, стільці. Дивився на крісло-ліжко виробництва Брошнівського лісокомбінату і думав: «Ну, і брак мені підсунули». А тоді приклеїв одну ніжку, другу — нічого, сидіти можна. Годину посидів — третя ніжка відпала. Знову заходився клеїти. Коли це дивлюсь — четверта ніжка підігнулася, царга зламалася, оббивка тріснула, гвинти посипалися...

Щовечора, повернувшись з роботи, я брав у руки інструменти і майстрував.

Набридло це моїм близьким. Узяли вони те крісло і кудись його віднесли.

Таким ось чином я втратив улюблене заняття. Приходжу додому, а ремонтувати нічого. То, може, у вас щось знайдеться з продукції Брошнівського лісокомбінату? Бо руки в мене так і сверблять — помайструвати хочеться.

В. РОМАНЮК.

Івано-Франківська область.

ПІДСЛУХАНИЙ ДІАЛОГ

— За що мені двійка? Ви ж завжди казали, що я одна з найкращих на уроках крою та шиття.

— Була одна з найкращих — це вірно, але не виправдала моїх сподівань. На куртку, яку ти пошила, гидко глянути: нерівні строчки, комір зовсім перекошений, кишені пришиті несиметрично, один бік тягне, рукав підстрелений. За таку контрольну роботу більше двійки не поставиш.

— Що ви, шановний учителю, це ніяка не контрольна робота. Цю куртку я купила в магазині. Вона виробництва Могилів-Подільської швейної фабрики. А та, яку я пошила, — он лежить.

— А, то інша справа. За цю можна поставити й відмінно.

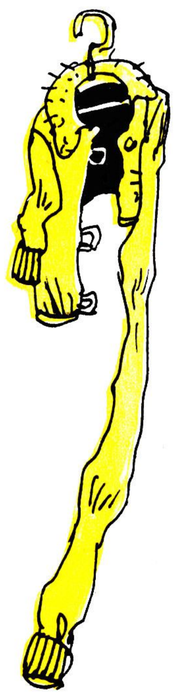

ОБЕРЕЖНІСТЬ З ПЕЛЮШОК

Як не переконують батьки неслухняних дітей, що вогонь гарячий, вода мокра, гірчиця гірка, а перець пекучий, все одно малята не вірять, аж поки самі не переконаються в тому.

Щоб з пелюшок привчати дітей до обережності, київська фабрика іграшок «Перемога» випустила партію пластмасових ляльок «Марина», «Олена», «Крошка», «Люда» з такими гострими краями на руках і обличчі, що дитина, лише доторкнувшись до ляльки, з жахом відсмикує руку. Знатиме надалі: не все, що бачиш, можна хапати!

При допомозі інспекторів по якості наша виставка одержала повний асортимент цих пластмасових ляльок.

ПІДСУМКИ ВІКТОРИНИ

Відзначаючи велику активність учасників вікторини, виставком разом із тим змушений констатувати, що першу загадку відгадати не вдалося нікому. Найближче до правильної відповіді був Володя Кмітливий. «Пухнастий, вухастий, усі чотири лапи різної довжини — це ведмідь-інвалід»,— написав Володя. А відповісти треба було так: «Це — «Ведмедик» і собака «Ворсик» виробництва Ворошиловградської фабрики іграшок».

А от на другу загадку: «На колесах, але не їде, не встигнеш доторкнутися — ламається» — вісім відповідей вірних. «Це,— написали діти,— коляска для ляльки виробництва родовського заводу «Металозбут» (Запорізька область)».

ОБ'ЯВИ

МІНЯЮ

правий рукав на лівий.

Оскільки в моїй сорочці виробництва Одеської швейної фабрики обидва рукави — на праву руку.

Л. МУРАШЕВСЬКИЙ.

ШУКАЄМО

сміливу і терплячу дівчину, яка змогла б довести експертам по якості, що в наших туфлях, хоч вони й тісні, і рубці всередині, і п'ятка погано сформована, а ходити таки можна.

Дирекція Чернівецької взуттєвої фабрики.

ЗАГУБЛЕНО

715 карбованців, які ми витратили на придбання приладу для сушіння і глянцювання фотографій. Витвір черкаського заводу «Фотоприлад», незважаючи на відчайдушні зусилля ремонтників, не працює. Будемо вдячні, якщо працівники підприємства допоможуть нам знайти загублені гроші.

А. ХУТОРЯНСЬКИЙ,
інженер Ічнянського райпобуткомбінату.

КУПИМО

за півціни 700 шапок-вушанок виробництва Жмеринської хутряної фабрики. Діри, плішини, різноколірні латки, що прикрашають шапки, можуть стати в пригоді — для відтворення певного колориту — як професійним акторам, так і учасникам художньої самодіяльності.

Управління театрального реквізиту.

ГУМОРЕСКА

Диво

В учительській було душно від навислого питання: кого послати на курси? Директор вголос перераховував прізвища педагогів:

— Карпенко — торік був... І позаторік також. Відпадає... У Марії Іванівни дитя. Надія Григорівна і Катерина Дмитрівна — заочниці. Павло Денисович з Дмитром Васильовичем вже кілька років підряд їздять... Євген Йосипович лежить у лікарні. Колектив наче й немалий, а їхати нікому, — бідкався він. — Хіба ви, Дмитре Васильовичу, ще раз виручите колектив?

Дмитро Васильович невдоволено засовався на стільці, але не сказав нічого.

— Товаришу директор, — почувся раптом голос Карпа Даниловича, вчителя історії, — ви забули про мене.

Колеги переглянулися: чи не сниться, буває? Щоб оце Карпо Данилович ініціативу проявив?

Раніше нізащо не можна було випхати його на курси. Вже з десять років тому Карпо Данилович записався у «старики». І коли куди-небудь посилали, завжди казав:

— Хіба нема молодших?

Та ще більше здивувалися колеги, коли на нараді агітаторів Карпо Данилович попросив, щоб дали йому десятихатку. Раніше все старався бути осторонь політмасової роботи. Молодим давав дорогу. А тут самого потягло до роботи з масами. Аж не віриться!

А це зустрічаю недавно Карпа Даниловича в магазині наочних приладь. Діафільми купував. А раніше, бувало, кепкував:

— Що ви, колего, носитесь з іграшками? Хіба нам що колись показували? Хто хотів вчитися — і так вчився!

А нині... Побачив мене і почав:

— Купив, щоб діти побачили наочно, може, матеріал краще засвоять. А ото ще й папку купив, буду вирізки з газет та журналів робити, передовий досвід збирати...

Слухав я те — і вухам своїм не вірив. Чи це Карпо Данилович те говорить? Чи друге дихання в нього появилося?

Поділився своїми думками з директором.

Директор посміхнувся:

— За друге дихання не скажу. Знаю тільки, що з райвно повідомлення прийшло, що найактивнішим педагогам даватимуть путівки на курорт. А я випадково проговорився Карпові Даниловичу.

Богдан КОСЬМІЙ,
учитель.

ІНОЗЕМНА САТИРА

У провокаціях таких підривних радіоцентрів, як «Свобода» і «Вільна Європа», котрі існують на гроші ЦРУ і отруюють міжнародну обстановку, використовуються послуги недобитих гітлерівців, а також кримінальних злочинців, видворених із соціалістичних держав.

«Дейлі уорлд», США.

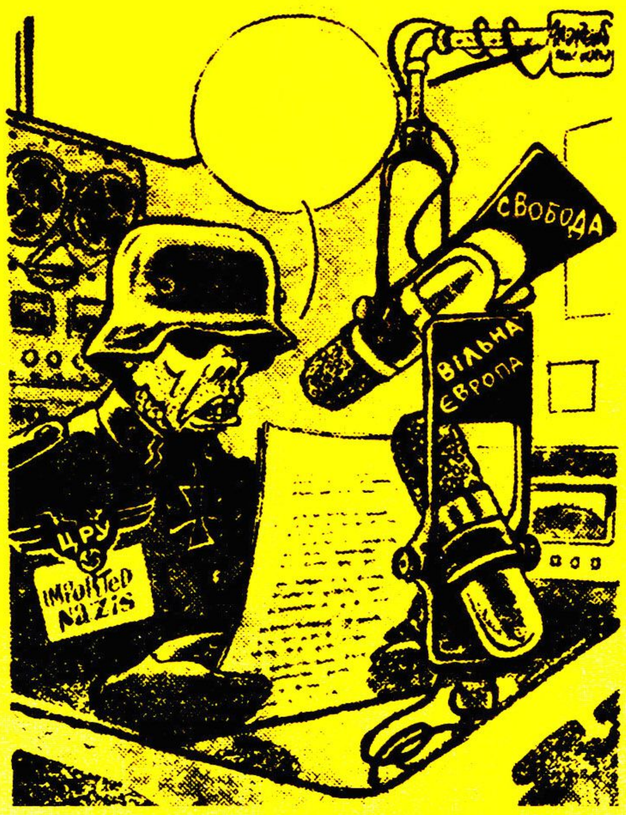

— Добрий вечір, біля мікрофона — коментатор з питань прав людини...

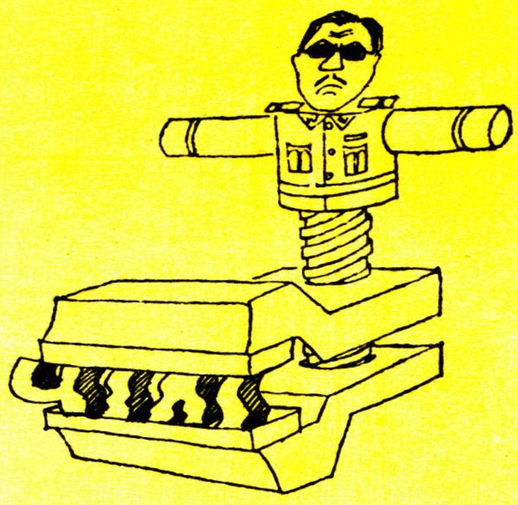

Чілі в лещатах фашистської хунти.
«Зюддейче цайтунг», ФРН.

У капіталістичних країнах неймовірно висока плата за медичне обслуговування.

(З газет).

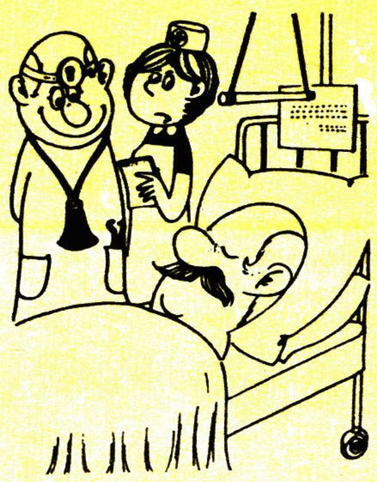

— Пульс 120, температура — 39, на рахунку в банку — 100 тисяч франків.
«Швейцер ілюстрірте», Швейцарія.

БІБІСОВІСНІСТЬ

ПОЛІТИЧНА ПАРОДІЯ

Диктор Бі-Бі-Сі оголосив: «Зараз перед мікрофоном виступить наш політичний оглядач Артур Максиміліанович Будберг».

«За останній час, — почав оглядач лагідно-довірчим тоном, — мені неодноразово доводиться чути звинувачення на адресу Бі-Бі-Сі і свою особисту в аморальній пропаганді так званої нейтронної бомби. Що можна сказати з цього приводу? Так це чи не так? Давайте спробуємо розібратися.

Почну з того, що ці звинувачення — плід прикрого непорозуміння. Нейтронною бомбою некомпетентні або зловмисні люди називають звичайну зброю підвищеної радіації. Тобто нейтронна бомба не є нейтронною бомбою. Отже, нема жодних підстав звинувачувати нас у пропаганді того, чого не існує в природі.

Я, проте, припускаю, що декого налякала не тільки назва нової зброї, а й сама її новизна. Таких людей можна зрозуміти. Людському мисленню, на жаль, властивий консерватизм. У деяких людей нове й незвичайне викликає психологічний опір. Та, зрештою, люди поступово звикають до того, що раніше здавалось їм нестерпним і потворним. До всього можна адаптуватися. Призвичаяться люди і до зброї підвищеної радіації.

Є ще моралісти, які з сентиментальних міркувань протестують проти так званої нейтронної бомби лише тому, що вона є зброєю масового винищення. Так, певна рація в цьому є. Ця зброя справді вбиває. І вбиває відразу багатьох. Саме для цього її і винайшли. Але спробуємо тверезо розібратися і в цьому. Звичайно, ніхто не хоче вмирати. Але, як відомо, всі люди смертні. Усі рано чи пізно вмирають. Отже, логічно міркуючи, нема принципової різниці між смертю від старості, інфаркту, раку, нещасного випадку, звичайної зброї або від зброї підвищеної радіації. Смерть — завжди смерть, як це не сумно.

Чимало людей на Заході і Сході чомусь вважає цю новітню зброю антигуманною і аморальною. Це знову ж таки — непорозуміння. За свідченням військових авторитетів НАТО, саме вона є найгуманнішою сучасною зброєю. І я зараз поясню, чому.

Так звана нейтронна бомба не вбиває відразу. Людина, яка потрапила в зону її дії, продовжує ще жити години, дні, а якщо пощастить, то й місяці! Ви скажете: «Це смерть у розстрочку». А хіба все наше життя не є смертю в розстрочку?!

Дехто може заперечити: смерть від радіації — люта й болісна. Імовірно, це так. А втім, така продовжена смерть — все-таки життя! А в житті нема нічого дорожчого від життя!

Противники нейтронної бомби ще твердять, ніби вона стирає грань між атомною і звичайною зброєю. А це, кажуть вони, неминуче приведе в разі воєнного конфлікту до атомної війни. Теоретично це, можливо, так. Але будь-яка теорія потребує практичної перевірки. Не можна навчитися плавати, не ступивши в воду. Не можна й передбачити всіх військово-політичних наслідків виробництва нейтронної бомби, не озброївши нею війська НАТО і не перевіривши її хоча б у якомусь локальному воєнному конфлікті. Отже, спочатку озброєння, потім практична перевірка і тоді вже, у разі потреби, — роззброєння!

Ті ж противники нової зброї вимагають її заборонити ще на тій підставі, що її виробництво суперечить політиці розрядки. І з цим, здавалось би, треба погодитись. Та не все так просто, як здається на перший погляд. Справді все значно складніше. Адже погодимось і з тим, що розрядка, в свою чергу, заважає виробництву зброї масового винищення. Саме тому керівництво НАТО виступає за збалансоване поєднання розмов про розрядку з гонкою озброєнь. Це той розумний компроміс, який завжди знаходить традиційну підтримку у будь-якого уряду Англії.

Доводиться ще чути: нейтронна бомба — справа рук військово-промислового комплексу США. Нема сенсу цього заперечувати. Це, безперечно, так. А втім, це і так, і не так. Не будемо спрощувати. Коли мені кажуть: гонка озброєнь вигідна тільки військово-промисловому комплексу, я відповідаю: «Ну, то й що?» Відомо ж бо: «Що добре для «Дженерал-Моторс», те добре і для Америки». Ви скажете: це вигадали самі монополісти, і далеко не всі американці з цим згодні. Хай так. Але ніхто ще не спростував істини: що вигідно військово-промисловому комплексу, те вигідно й «Голосу Америки». А що вигідно «Голосу Америки», те вигідно й Бі-Бі-Сі».

Диктор: «Перед мікрофоном виступав наш політичний оглядач Артур Максиміліанович Будберг».

Юрій ІВАКІН.

СМІХ І ГРІХ

КРИК МОДИ

У той час як французькі модельєри готують до літа нові плаття, їхні практичніші австрійські колеги розробляють моделі до наступної зими. Основна ідея нових австрійських мод — одягатися вдома якнайтепліше, тому жіночі туалети нагадують собою лижні костюми. Причина такого повороту в модах дуже прозаїчна: паливо коштує тепер на Заході дуже дорого, і у квартирах взимку більше ніж прохолодно. Тут уже не до декольте!

СТАТИСТИКА СВІДЧИТЬ

Статистичні дослідження американського життєвого стандарту виявили, що найбільші витрати звалюються на середню американську сім'ю тоді, коли треба когось поховати. Ось тут уже з живих здирають всі сім шкур.

Коли б на пенсію...

Уривки із щоденника

Мої родичі мене запевняють, що спочатку народилась моя лінь, а потім уже — я. До науки я не дуже рвався. Прокидався пізно, а любов до знань прокидалася у мені ще пізніше.

Мати, бувало, казала:

— Михайлику! Учись! Бо як одступиш од грамоти на аршин, то вона від тебе — на сажень. Знай, мій хлопчику, що учений іде, а неук слідом спотикається, чого Івась не навчиться, того й Іван не буде знати...

А я їй, пам'ятаю, на це:

— Ні, мамо! Не хочу я вчитись, я хочу навчати... інших.

— Як же ти їх навчатимеш!

— А стану вчителем. А може, ще й маляром...

— Чого це тебе раптом потягло на ці професії!

— Бо вчитель має канікули влітку, а маляр — узимку.

Тоді ж і почалися мої перші учнівські спроби. Скажімо, не хочу йти до школи, то забіжу до сільради, наберу номер телефону і:

— Здрастуйте... Це батько Михайла Барила турбує, — кажу басом. — Михайлик хворий.

Або ще таке. Запитує тато:

— Михайлику, що ти робиш у школі!

— Як «що роблю»! Чекаю, коли буде дзвінок.

— А чому ти з математики одержав двійку!

— Бо ти мені задачу неправильно розв'язав.

— А коли ж ти ту двійку виправиш!

— Як тільки вчитель залишить класний журнал.

— Михайлику! Знову уроків не знаєш! І чим ти тільки вдома займаєшся!

— Я весь час сиджу і думаю...

— Про що!

— Про те, як би скоріше закінчити школу!..

— Чому ти вириваєш сторінки з підручника!

— А я не всі вириваю. Я вириваю тільки прочитані.

— Навіщо!

— Щоб помилково те саме двічі не читати.

Зі школи я завжди тільки біг. А хлопці завжди питали:

— Куди це ти, Барило, так поспішаєш!

— Додому, — відповідаю, — лягатиму спати, бо завтра треба рано вставати.

— Чого ж бо це!

— А снідати!

Згодом я дізнався, що розум дає мати, а не інститут. Саме тому я й написав у автобіографії: «батьки мої померли, коли я був ще малесеньким. В інституті не вчився, бо рано одружився». Насправді ж я сидів на батьківській шиї ще й після одруження. А тоді уже взяв жінчиного диплома про закінчення нею Вінницького вчительського інституту і зробив з нього копію на себе. Ось так і став я вчителем математики. Моя мрія здійснилась...

Кажуть, що коли вчитель признається у своєму незнанні, то він дещо знає. Я ж нікому ніколи про це не зізнавався.

Через це мені довгенько доводилось перестрибувати з однієї школи до іншої. Де я тільки не був за ці роки: і на Волині, і на Київщині, і на Ровенщині, і на Хмельниччині, на Житомирщині, і на Вінниччині... Та все ніяк не міг нагріти місця. Бо пам'ятав: нічого так добре не запам'ятовують учні, як помилки свого вчителя...

Одне слово, жив я не лише за рахунок жінчиного диплома, а й за рахунок її гаманця. А трудився у своєму житті, що й на пальцях однієї руки легко підрахувати. А щоб наздогнати якось упущене, я підробив собі трудову книжку. В ній чорним по білому сам, власноручно, написав, що все моє свідоме життя — чесний труд учителя в школі. Двадцять п'ять років без будь-якої перерви. Отож час і на відпочинок.

Та ось зовсім недавно нежданно-негадано мене призначили на... керівну роботу. Дали посаду завідуючого фільмотекою Тростянецького райвідділу народної освіти. Звичайно, цю посаду повинна обіймати людина, котра має вищу педагогічну освіту, досвід роботи і вміти навчати не тільки учнів, але й вчителів. А що я з копією жінчиного диплома знаю! Проте не здаюся. Керівну посаду прийняв і написав до Вінницького педінституту заяву, щоб надіслали мені довідку про те, що я закінчив цей інститут. Вони й прислали. Але зовсім не те, що я хотів: мовляв, такий-то й такий нашого педінституту НЕ кінчав. Отаке. Але я не розгубився. Взяв і оте мініатюрне «НЕ» витер, а замість нього додав: «У 1950 році». От і вийшло, що я «Вінницький педагогічний інститут закінчив у 1950 році». Тепер у мене є не лише копія жінчиного диплома, а й власна довідка з круглою печаткою. Отак. Але й це мене не дуже радує. Дуже хочеться на пенсію. Невже не пошлють!..»

Уривки із щоденника «педагога» М. Я. Барила переписав та граматичні помилки повиправляв І. ГАЛИЦИН.

Вінницька область.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Тату, доведеться вам принести ще одного черв'яка. Я вже одружився...

Мал. В. ШИРЯЄВА

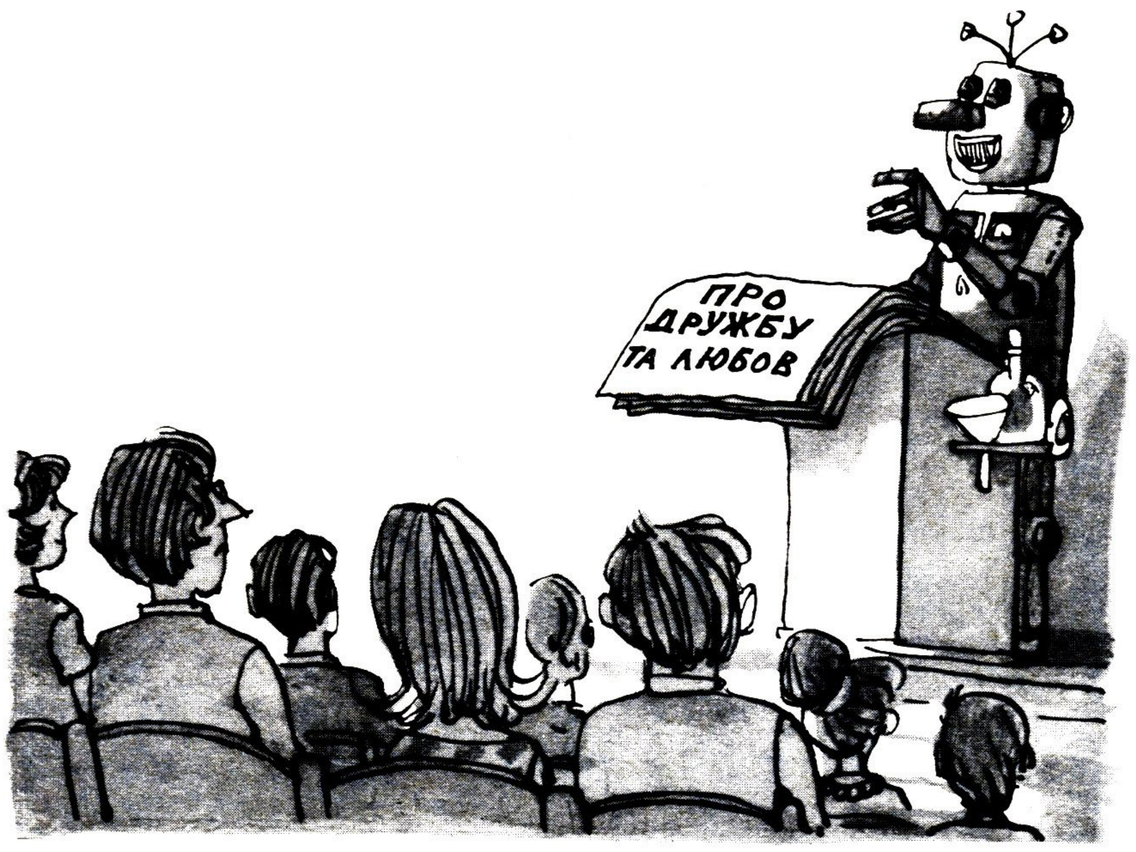

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЛЕДАР І ЧЕЧІТКА

Якутська народна казка

Жили собі ледар-чоловік і пташка-чечітка.

От одного разу влітку жарко стало ледарю. Він і каже:

— Добре зараз би скупатися.

— Ну, що ж, скупайся, — відповідає пташка.

А ледар і радий у воду, та роздягатися не хочеться.

— Тобі добре говорити — скупайся, — бурчить він, — а я втопитися можу.

— А ти тримайся руками за осоку, то й не втопишся, — зауважує пташка.

— А хіба я об осоку рук не поріжу? — говорить ледар.

— А ти одягни шкіряні рукавиці.

— Та-а, шкіряні рукавиці... А якщо вони промокнуть?

— Ну, так ти висушиш їх.

— А якщо висушу, хіба вони не заскорузнуть?

— А ти їх вибий молотком.

— А хіба вони від молотка не порвуться?

— А ти візьми голку та заший їх.

— А хіба голкою не вколю собі палець?

— Так ти надінь на палець наперсток, то й не вколеш, — радить пташка.

Прикро зробилось ледачому, що у пташки на кожне слово відповідь готова. Кинувся він за пташкою, щоб піймати її, — чечітка спурхнула і полетіла, а ледар, як був у одязі, так і впав у воду.

Примітка Перченятка. Цю казочку переклав з російської мови та надіслав нам учень 8-го класу **Микола Юрченко** з селища Любашівки на Одещині.

ПРО ХЛОПЧИКА ЛЕСИКА ТА БУКВУ «Р»

У маленького Лесика величезне горе: загубилась буква «р». А без неї знаєте як погано? Як трактор, не подирчиш, з автомата «тр-р-а-та-та» не постріляєш, навіть у чапаєвців не пограєшся, бо хіба ж чапаєвці «ула» — вони «Ур-р-ра!» кричать.

Ото такі діла. Хоче Лесик погукати свою сусідку Маринку на гойдалці гойдатись, а діти сміються.

— Де це ти, — питають, — у нашому дворі малинку бачив?

Ні, таки зовсім погано без букви «р». Діти дражняться, а дорослі ще й маленьким називають. А хіба ж Лесик маленький? Йому ж уже аж три роки!

І вирішив Лесик будь-що ту букву знайти. Ходить по подвір'ю, зазирає в усі куточки і так тихенько дирчати пробує: а раптом щось та й вийде? Ходив-ходив ото так, а далі як побіжить до Маринки!

— Ура! Я букву «р» знайшов!

— Де ж ти її знайшов? — радіє Маринка.

— А он там, коро гойдарки, на тій равочці, де сидять Рьова з Рарисою. Бірьше вони не казатимуть, що Ресик маренький!

— Лесику, — сміється Маринка, — а де ж ти тепер букву «л» загубив?

От тобі й маєш!

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

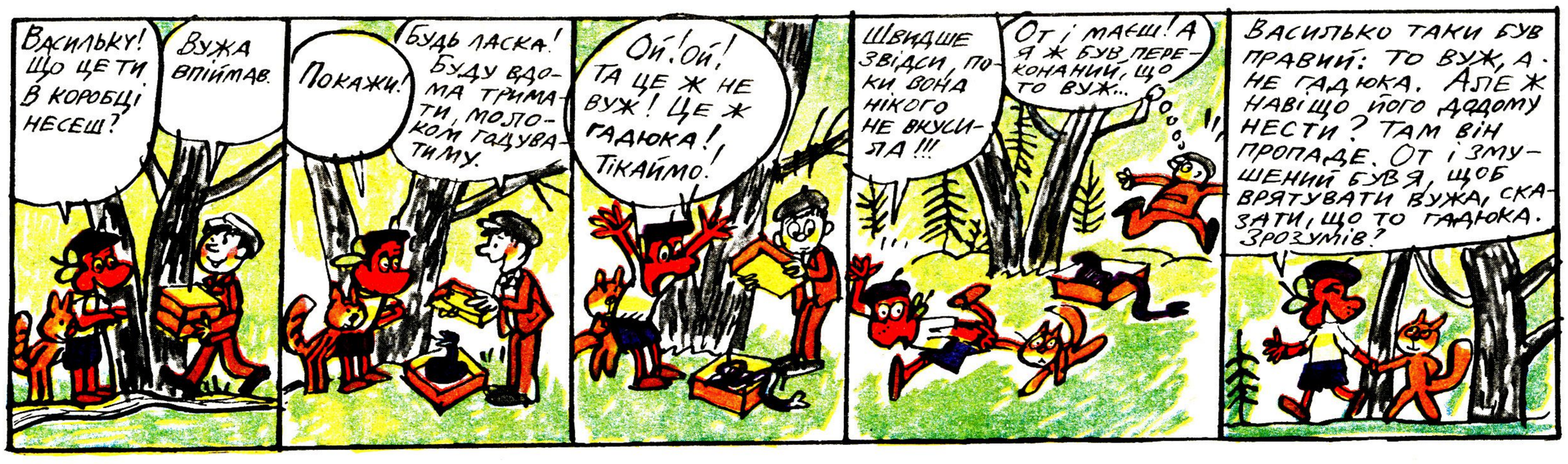

Сатиричні мініатюри

МІКРОКЛІМАТ

Жарт

«Мікроклімат» чути слово,
Чути скрізь — «мікрорайон»!..
Може, все це випадково
В наш попало лексикон?
Але ні... То, значить, треба
Розуміть це так, мабуть:
Під блакитним мікронебом
Мікролюди там живуть,
Що вони мікроповітрям
Мікродихають, що там
Мікровіють мікровітри,
Мікродощ приносять нам...
Хлюпотить мікрострумочок,
Мікросад мікробуя,
Хлопець дівчині шепоче:
— Ти навік мікромоя!..

Микола ЯРОВИЙ.

НЕ ХОЧЕ СВІТИТИСЯ

— Їжте більше риби, тату,
У ній фосфору багато.
Тато звів на доньку очі:
— Я світитися не хочу.

ДОТРИМАВ СЛОВА

Коли дружина кинула Микиту,
Услід їй він промовив гордовито:
— Подумаєш, цабе...
Ох, мало бив тебе!
Не стану плакать за таким ледащо.
Іди, знайду собі ще кращу!
Знайшов, привів у хату. Стали жити...
Ні-ні, й не дума плакати Микита:
Тепер вона Микиту б'є
І навіть плакать не дає.

НІЧОГО СОБІ «ДРУГ»!..

— Залізу я найближчий друг! —
У груди бив себе Терпуг.

Григорій ШАПОВАЛ.
Селище Вахрушев
Поронойського району
Сахалінської області.

ДЕШЕВА МОДА

Жарт

Каже бабі дід Панас:
— Сумувати годі!
Сиві голови у нас,
Це якраз у моді.
Бач, яка то дивина —
Заздрять всі онуки!
Купувать не треба нам
Модної перуки.

Володимир КОЗИР.
м. Черкаси.

НА ПТАХОФЕРМІ

Бровко на місяць
Гав та гав,
А Лис ловив
Курей — не гав.

ВЕРЕДЛИВИЙ КАРАСЬ

Казав Бичку Карась:
— А я волію
Попасти не в сметану,
А в олію!..

Анатолій КЛИЧКОВ.

УТОЧНЕННЯ

— Ти вмієш пірнати, скажи-но, Андрію?
— Пірнати — пірну, виринати не вмію.

Марко МЕЛАМЕД.

Мал. Т. ЮНАКА

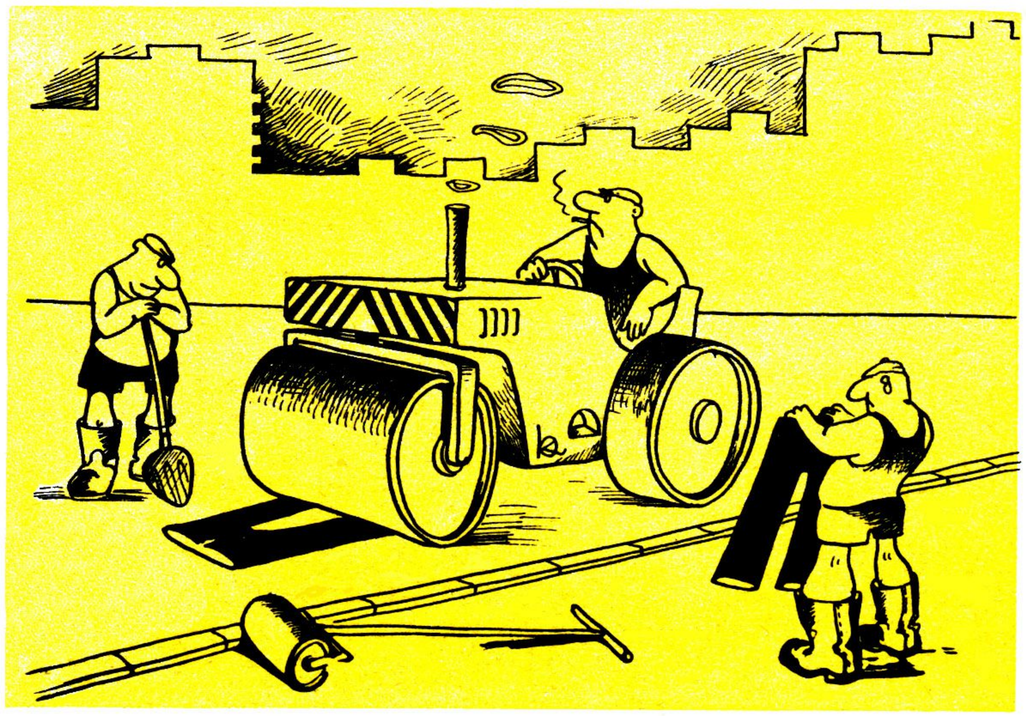

Доки не привезли асфальту.

Мал. И. КОГАНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

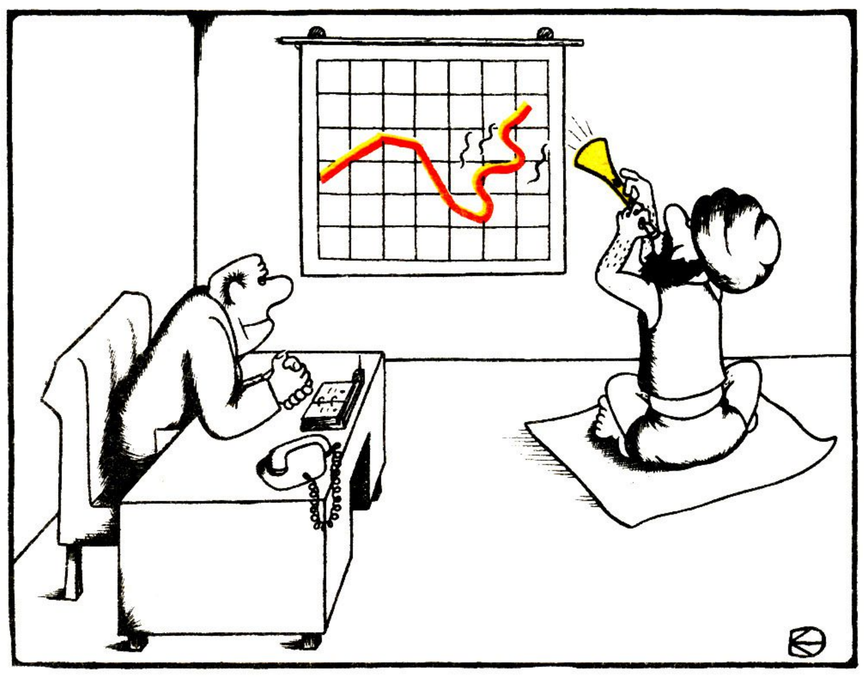

Без слів.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів:

«КІПЕРУШ» — Кишинів, «ЧАЛКАН» — Фрунзе, «КАПКАН» — Чебоксари, «ДАДЗІС» — Рига, «ВОЖИК» — Мінськ.

Без слів.
Мал. Т. Канібека.

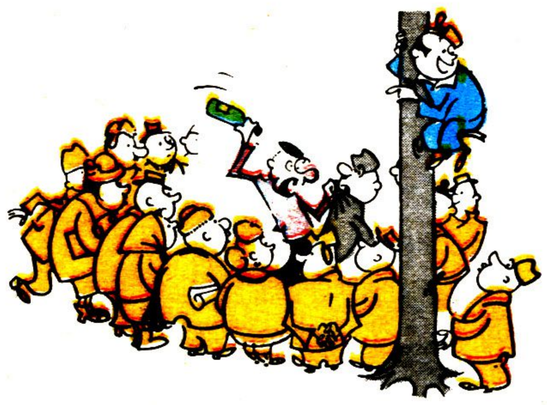

— Лізь сюди, звідси все видно.

— Я нічого не бачив.

Мал. Е. Дишаєва.

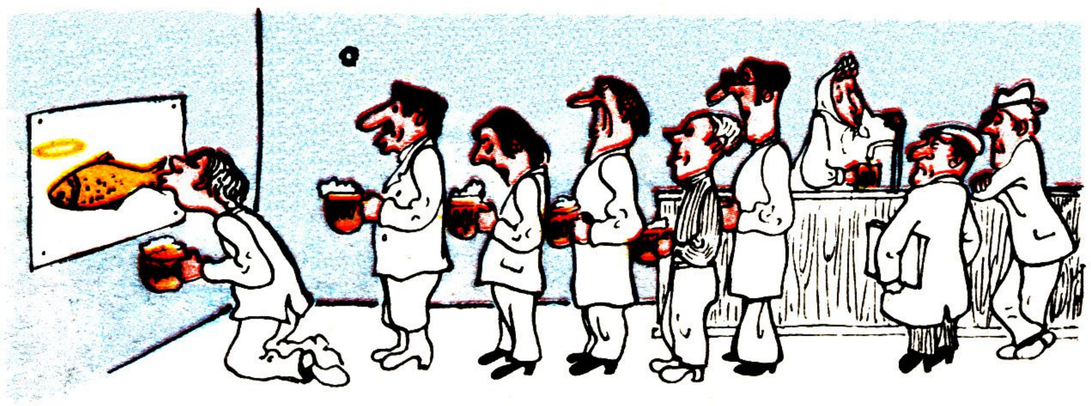

Без слів. **Мал. Ю. Румянцева.**

Без слів.
Мал. Т. Сергієнко.

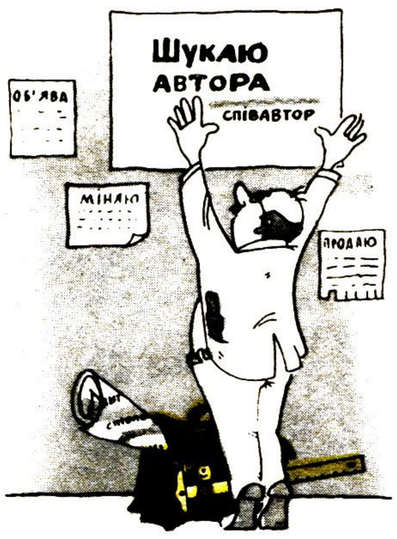

Без слів.
Мал. М. Рудковського.

— Ти диви... зображення є, а звук поганий.

Мал. В. Титова.

— Не поспішай, ще акту прийомки не підписали.

Мал. А. Бикова.

ЗА ЧЕРВІНЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

— Будьте ласкаві, підкиньте у Березівку, — благально мовив пасажир, сідаючи в таксі.

— Можна і в Березівку, — пробасив водій, вмикаючи швидкість, — тільки за червінець...

Пасажир від несподіванки гикнув, але не здався:

— Ну, що ж, поїхали.

Машина рвонулася з місця і помчала в бік Березівки.

— А чому це ви лічильника не увімкнули? — запитав пасажир, коли виїхали за місто.

— Лічильник? — здивувався водій. — Хе! Лічильник, шановний, у нас для міліції та контролерів. А із пасажирами ми по домовленості. Так, знаєте, зручніше.

— Зрозуміло, — усміхнувся пасажир. — Але, на мою думку, це не по-державному.

— Ви, бачу, дивний чоловік! — буркнув сердито водій. — Я ж за ремонт слюсарям повинен по троячці дати? А за шини, за запчастини?.. Та й самому треба жити за щось... А ви — «не по-державному».

— Цікава філософія...

— Ви дивуєтеся, наче сьогодні з неба впали... В Березівці, мабуть, живете? — продовжував водій.

— Та ні, у відрядження...

— Мабуть, агент держстраху?

— Та ні... Не вгадали... Слідчий районної прокуратури.

Машина раптом пішла зигзагом, а лоб водія змокрів.

До Березівки їхали мовчки. Лічильник монотонно почав плюсувати до копійок копійки, до карбованців карбованці.

Біля готелю таксі зупинилося.

— То скільки з мене? — запитав пасажир.

— Три карбованці, як і на лічильнику, — випалив водій.

— А як же домовленість?

— Та що ви, товаришу слідчий. Я пожартував. Таксисти, знаєте, народ веселий...

— Тоді ось вам три карбованці за проїзд і карбованець за гумор. А шість, які я теж мав віддати вам, залишаю у себе. Бо я теж не позбавлений цього почуття. Радий був познайомитися. Молодший адміністратор міського театру ляльок Андрій Кононенко, — відрекомендувався пасажир і зник за дверима готелю.

Микола ГРИГОРЕНКО.

м. Жданов.

Народні усмішки

ТАМ, ДЕ Й БУЛА

Питає незнайомий чоловік в однієї жінки:

— Скажіть, будь ласка, де у вас аптека?

Жінка здивовано подивилась на нього і сказала, знизавши плечима:

— Там, де й була.

Надіслала С. ТИМКО.

с. Нова Осота.
Олександрівського району.
на Кіровоградщині.

ДЕ ГРИЦЬКО!

— Тітко Насте, а де ваш Грицько?

— Пішов туди, звідки ви приїхали.

— Чого?

— Поніс те, що ви привезли.

— А навіщо?

— Тільки що був голова колгоспу і сказав: «Віднесіть, де брали!».

Надіслав І. ШВЕЦЬ.

с. Фарбоване
Яготинського району
Київської області.

ПЕРЕСТРІЛИ

Слідчий до громадянина:

— Вас вчора увечері перестріли двоє?

— Так.

— І що вони вимагали?

— Щоб я зняв чоботи.

— І ви зняли?

— Зняв... з одного й з другого.

Надіслав В. КАРПЕНКО.

м. Черкаси.

СТУДЕНТСЬКА РОЗМОВА

Розмовляють двоє студентів:

— Ну що, привітали тебе зі святом родичі?

— Ні копійки.

Надіслав В. ЗОЗУЛЯ.

м. Нововолинськ
Волинської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Летить у літаку подружжя.

Чоловік і питає жінку: «Ну як, не боїшся?».

— А чого мені боятися, ти ж коло мене,— відповідає жінка.

Надіслав В. ГАЛАГАН.

м. Саки
Кримської області.

КРІЗЬ СОН

Дружина: Ти знову вночі крізь сон говорив.

Чоловік. То мені вже й уночі не можна ні слова сказати?

Надіслав І. МЕЛЬНИК.

с. Чечельник
Вінницької області.

СИТУАЦІЯ

Їдуть двоє п'яних у машині.

— Як переїдемо міст, повертай праворуч, — мовив один.

— А хіба не ти за кермом? — здивовано запитав інший.

Надіслав М. ОНОПЧЕНКО.

с. Козилівка
Корюківського району.
Чернігівської області.

У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ

— Я б хотів півсупу з фрикадельками.

— Будь ласка,— відповідає офіціантка.

— А де ж фрикадельки? — здивувався відвідувач.

— У другій половині супу, —чемно відповідає офіціантка.

Надіслав П. СУКАЧ.

с. Диканька
Полтавської області.

Страшне перо не в пуська...

«Жителі, які похоронені на кладбищі міста Попільні! Просим привести в належний порядок свої могилки».

(З об'яви).

—

«Худобу, яка не пройшла зщеплення проти ящура, просим звернутися до ветлікаря Кравчука Василя П., хто не прийде, штраф до 10 карбованців».

(З об'яви.)

Надіслав М. ДЕМЧЕНКО.

* * *

«В дорожному листі назву вантажу вказано інвентаризаційна комісія бо мій грузовик тільки таке возить».

(З пояснення).

—

«Продавець обслуговує покупців без саноглядy».

(З акта перевірки).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

* * *

О Б' Я В А

«Громадяни, торгуючі свининою! Ви зобов'язані представити свою свинину спеціальній санітарній комісії.

Громадян з м'ясом і салом оглядають в другому ряду.

Громадян з копитами в першому ряду.

Громадян з головами — теж у першому ряду.

Всі на огляд.

Адміністрація базару».

Надіслала А. ГНОЄВА.

* * *

«Товариші колгоспники! У минулому році жінки не хотіли розсівати міндобрива по льону і представте собі, що ми весь льон удобрили мужчинами».

(Із виступу на зборах).

Надіслав П. ВАСЬКОВИЧ.

* * *

«Багато жінок постійно виконують свої планові завдання і місячні плани це наприклад банно-пральний комбінат і другі індивідуальні майстри».

(Із стіннівки).

Надіслав І. ПОЖАР.

* * *

«Забороняється лишати вдома без нагляду дітей дошкільного віку та не дозволяти їм гратися з сірниками».

(З пам'ятки інспекції державного пожежного нагляду Костопільського РВВС).

Надіслав І. ГРУШЕВСЬКИЙ.

ПОМИЛКА

(З пояснювальної записки в міліцію)

Сіли з Васею в автобус. Їдемо... Через дві зупинки заходять ще двоє. Спочатку вона: розмальована, напудрена, напомаджена. Викапана тобі лялечка. Потім він: борода, вуса, погасла люлька у роті стирчить. Ледве ноги переставляє.

— Ну й дідок... — кажу до приятеля. — Цікаво, скільки це йому років?

— Та десятків, либонь, із шість-сім буде, — повів очима Василь на розкуйовджене дідове волосся невизначеного кольору і запропонував йому своє місце.

А сіла вона. Це ж треба! Ніякої поваги до старших. Ну, я не стримався. Прикро стало...

— Дівчино, — кажу, — поступилися б дідусеві місцем...

А вона глипнула на діда і чомусь розсміялася. А він аж почервонів. Але нічого не сказав. Ввічливий, видно...

Тут і Вася втрутився.

— І чого б ото я хихикав! Хлопець діло говорить, а вам чхати!

— Стиляга! — вставив і я словечко.

— Ану піднімайтеся! — наполягав Вася.

— Та до неї, мов горохом об стінку! — підвищив я голос.

На нас почали оглядатися. Дехто з пасажирів став обурюватися. Спочатку пошепки, потім — і вголос.

Мовляв, така молода, а така невихована! Слово за словом, зчинився гармидер...

Дівчина аж побуряковіла. Врешті, не витримала натиску і піднялася.

— Ну, чого стоїш? Сідай!.. — пробурмотіла до дідуся.

Тут мене наче хто вдарив.

— А ви не тикайте, — кричу, — дід свиней з вами не пас!..

Вона — у плач, а дід, за якого ми так гаряче заступалися, — раптом до нас із кулаками. Хуліганити почав. Ну, і ми не витримали... А що? Ми ж не знали, що ніякий він не дід... І що ця дівчина — його дружина...

Сергій ЦЮРИЦЬ,
студент факультету журналістики
Київського держуніверситету.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

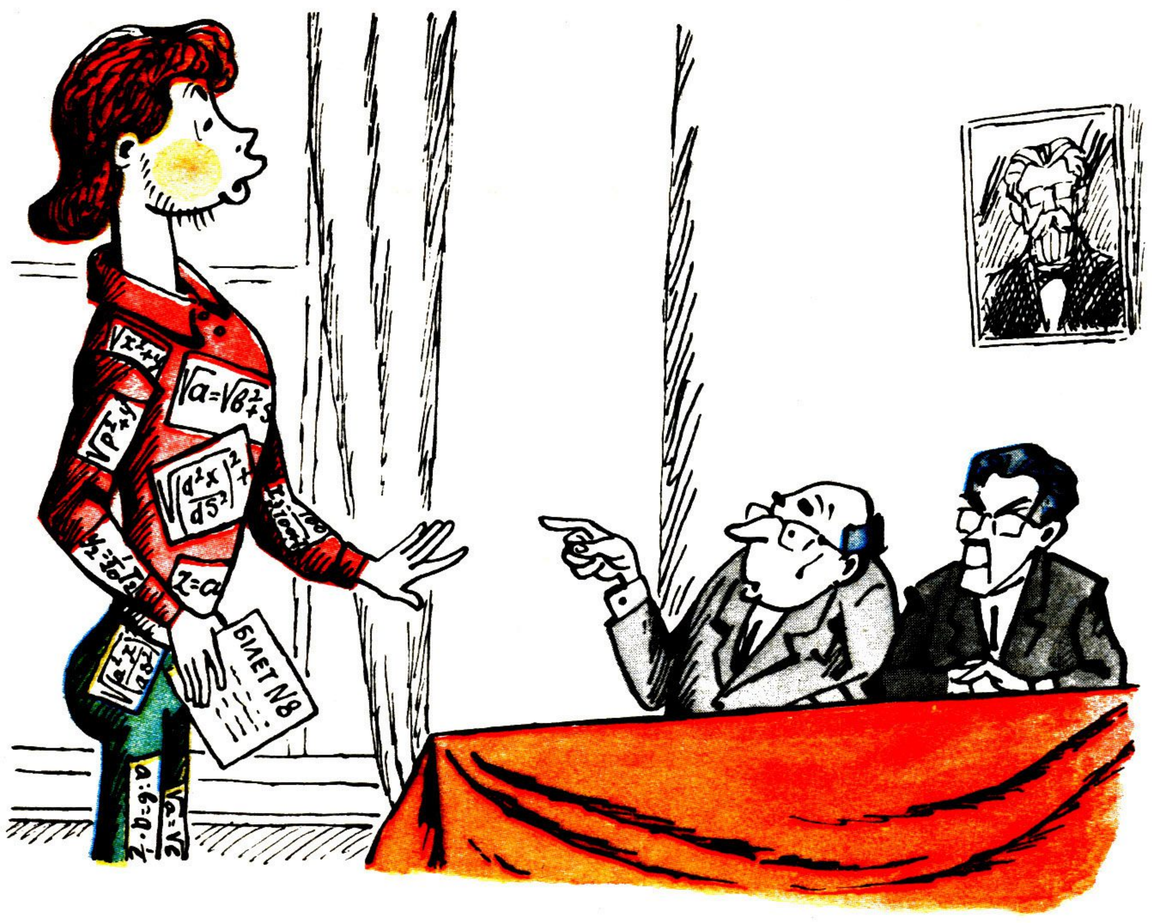

— Які шпаргалки? Це така мода...

ЗООАФОРИЗМИ

● *Гад стає прямим тільки мертвий.*

● *І м'якотілі бувають твердолобими.*

● *Навіть дипломованого Барана виказує бекання.*

Леонід ЗАБАРА.

с Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

● *«Мені б Землю обплутати!» — мріяв Удав.*

● *Та чи були взагалі Мамонти! — сумнівається молодий Слон.*

● *Психологія пацюка: все вигризти! Навіть душу!*

● *Моральне алібі тваринних персонажів байки: Осел за автора не відповідає.*

Микола ПОЛОТАЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«У правлінні» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Клуб губителів природи» («Перець» № 5 за 1978 рік). У ній повідомлялося про те, що вже не перший рік з радгоспу «Богданівка» (Доманівський район), яким керує Скок М. С., постійно тече гноївка у річку Південний Буг.**

Секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. А. Захарченко повідомив редакції, що неполадки у радгоспному гноєсховищі ліквідовано, і гноївка до річки не попадає.

★ **Пайовики села Рови (Вишгородський район) написали листа редакції, в якому висловлювали своє незадоволення роботою місцевого сільмагу.**

Заступник голови правління Київської облспоживспілки тов. В. Н. Ковтуненко повідомив, що факти, наведені в листі, підтвердились.

Рішенням правління Вишгородської облспоживспілки зав. магазином Тимченко А. Г. з роботи знято.

★ **Про недоліки в роботі закладів громадського харчування у місті Червоноармійську (Ровенська обл.) розповідалося в одному з листів до Перця. Зокрема, повідомлялося, що у місцевому ресторані обмежений вибір страв, до того ж готують їх неякісно.**

Як повідомив заступник голови виконкому Червоноармійської райради тов. А. І. Сисак, при перевірці факти підтвердились.

Питання незадовільної роботи комбінату громадського харчування було розглянуто на засіданні правління райспоживспілки. За недоліки й упущення в роботі комбінату директора Ісюк Н. В. з роботи знято. Вжито заходів щодо поліпшення обслуговування населення в ресторані та інших закладах громадського харчування району.

★ **У листі трудівників колгоспу «Перемога» (Томаківський район) наводилися факти зловживання та порушення у господарсько-фінансовій діяльності правління.**

Секретар Дніпропетровського обкому Компартії України тов. Н. Самілик сповістив редакції, що у колгоспі «Перемога» проведено ревізію господарчо-фінансової діяльності. Факти, вказані у листі, відповідають дійсності. По матеріалах ревізії порушено кримінальну справу, а голову колгоспу Кравченка В. Н. з роботи знято.

★ **Про те, що продавцем у промтоварний магазин Білокриницького ССТ (Херсонщина) призначили Герасимову Л. Н., яка за обдурювання покупців має судимість і позбавлена права займати матеріально-відповідальні посади, йшлося у листі до редакції.**

Прокурор Великоолександрівського району тов. В. І. Шустов повідомив, що факти підтвердились. Розпорядження про прийом Герасимової Л. Н. на роботу продавцем прокуратура опротестувала, і з роботи її знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 12 (1030) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 05. 78. Підписано до друку 06. 06. 78. БФ 12307. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.100.000.Зам. 02553.

© **Журнал «Перець», 1978 р.** Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сіоністи всього світу виступають проти міжнародної розрядки, щедро фінансують ізраїльських агресорів, активно підтримують їхню загарбницьку політику «великого Ізраїлю».

(З газет).

Який татко, таке й дитятко.